

De 49 beboere i seniorbofællesskabet Egebakken i Nødebo bestemmer selv, hvor meget de vil engagere sig i stedets sociale liv. Men de er meget opmærksom på, at de ikke isolerer sig i forhold til de andre beboere i byen.

Man skal flytte, mens man selv kan

Af Elisabeth Lumby
Foto: Jan Jørgensen

Omkring årtusindskiftet fik en gruppe borgere i Nødebo, der alle er aktive i det fællesejede forsamlingshus Nødebo Kro, idéen til at oprette et seniorbofællesskab i den hyggelige og smukt beliggende gamle landsby i Hillerød Kommune.

»Vi er alligevel altid sammen, hvorfor ikke også bo ved siden af hinanden?« spurgte de, og gik i gang med en planlægning, der resulterede i et offentligt møde på Nødebo Kro i 2002.

Blandt deltagerne i mødet var Gerd Alstrup Bek, tidligere chef for den sociale døgnkontakt i København, og Helge Bek, tidligere administrerende direktør i medicinalfirmaet Pharmacia. De havde boet i Nødebo i 30 år og ønskede at blive boende, selv om de måtte forudse, at deres 200 kvadratmeter store hus på en kæmpestor grund ned til Esrum Sø på et tidspunkt ville blive for meget at holde.

»Jeg var moden til at flytte, det var Helge ikke. Men i pausen under mødet på kroen sagde han alligevel: Nå, skulle vi se at blive skrevet op?« fortæller Gerd Alstrup Bek.

Den 23.000 kvadratmeter store grund, initiativtagerne havde udset til seniorbofællesskabet, er omgivet af Gribskov på de tre sider og har udsigt over Esrum Sø på den fjerde. Det lykkedes at få grunden overført til byzone, så projekteringen af de 29 huse i seniorbofællesskabet Egebakken kunne begynde.

Der blev stiftet en grundejerforening, og køberne indbetalte hver 100.000 kr. og forpligtede sig til at betale alle udgifter ved bygningen af deres eget hus samt deres andel af fællesfaciliteterne. Det blev også vedtaget, at beboerne ikke hænger på eventuelle usolgte huse.

Boligerne, der er på enten 101, 127 eller 151 kvadratmeter, er designet, så den ene ende åbner sig mod indgangssiden og fællesskabet, mens den anden ende er mere privat med vinduer ud mod gårdhaven, der er på 100 kvadratmeter.

»Arkitekt Michael Sten Johnsen fra Tegnestuen Vandkunst

har tegnet nogle boliger, der er beregnet for folk i den tredje alder. Egebakken er handicapvenlig både indvendigt og udvendigt, og vi har i sjov døbt stien på tværs af området Rollatorstien. Og så er der brugt de allerbedste materialer. Murstenene er brændt to gange, vinduerne er vedligeholdelsesfri, træbeklædningen er sibirisk lærk, og tagene er af zink. Mens det ligger fuldstændigt fast, hvordan husene skal se ud udvendigt, har vi, der var med fra starten, i høj grad kunnet bestemme, hvordan det indvendige skulle være,« fortæller Helge Bek.

»Vi har f.eks. valgt at få kælder. Til gengæld har vi valgt muligheden for brændeovn fra,« fortsætter Helge Bek, der var 72 år – og den næstældste i Egebakken – da Gerd Alstrup Bek, der er ti år yngre, og han flyttede ind 1. april 2005 i et af Egebakkens største huse.

»Inden vi flyttede, sagde Helge: »Det er fem år for tidligt!« og under flytningen jamrede han: »Det er fem år for sent.« Men det er uomtvisteligt, at man skal flytte, mens man stadig selv kan bestemme og er aktiv,« fastslår ægteparret over en kop formiddagskaffe med Nina Horn og Troels Madsen, der også bor i Egebakken, og som er blevet deres venner.

»Min største oplevelse ved at bo her er, at vi i den alder, vi har nu, har fået en masse nye gode venner. Men man flytter heller ikke i et seniorbofællesskab som Egebakken for at isolere sig,« siger Helge Bek, og hans kone fortsætter:

»Da vi boede i vores gamle hus, og jeg stadig arbejdede, kørte jeg hjemmefra kl. 6.00 om morgenen og kom sent hjem. Husene var omgivet af to meter høje hække, og vi så aldrig noget til naboerne. Her mødes vi på kryds og tværs i grupper og interessefællesskaber, men vi hjælper også hinanden, hvis en af os er syg, og holder øje med hinandens huse, når nogen er ude og rejse,« siger Gerd Alstrup Bek.

»Der bliver også snakket meget i haverne. Vi har valgt at deltage i det sociale liv, men man behøver ikke at gøre det, og der bliver ikke set

skævt til folk, der holder sig for sig selv,« siger Nina Horn, der sammen med Troels Madsen er tilflytter fra Værløse.

DE 49 BEBOERE i Egebakken er meget opmærksomme på, at de ikke isolerer sig i forhold til de andre Nødebo-borgere, og at de ikke konkurrerer med aktiviteterne på Nødebo Kro, som mange af dem stadig deltager i.

»Vi har f.eks. lige haft et dejligt nytårsbal med wienervals og lancier på kroen. Den er fortsat dynamoen i lokalsamfundet,« fastslår Nina Horn og Gerd Alstrup Bek.

Men Egebakkens fælleshus, Kikkerten, der i 2006 blev hædret som Årets Hus i Hillerød Kommune, og som beboerne kan leje til private fester, er sandelig også rammen om mange sjove, interessante og hyggelige ting:

»Onsdag formiddag er der gymnastik for damerne – mændene må gerne være med, men de gider ikke – og der er flere spiseklubber, en vinklub, foredrag, sangaftener, bridge, squaredance o.s.v. Den første søndag i hver måned er der fælles frokost i Kikkerten, hvor alle har noget med – en gang om året er fællesfrokosten en skovtur – og vi har en stor julefrokost. Vinklubberne arrangerer hver sommer en sejltur på Esrum Sø, vi har petanquebane og havevandring, hvor vi forår og efterår kommer rundt til fire-seks haver i Egebakken, én have hver gang.

To gange om året har vi »Hoveridag«, hvor vi gør ekstra rent i Kikkerten og på fællesarealerne, der ellers bliver passet for os,« siger Gerd Alstrup Bek og Nina Horn.

lumby@berlingske.dk

Helge Bek var lidt skeptisk ved tanken om at flytte i senior-kollektiv, men i dag er han glad for at han flyttede, mens han selv kunne vælge. Fælleshuset Kikkerten blev kåret som Årets Hus i Hillerød Kommune i 2006. Egebakken har i øvrigt også et par fælles skure, der kaldes Teaterkikkerten.

